

[Forsvarsministeren.]

Der er først det principielle spørgsmål: hvorvidt afgørelsen af, om der skal rejses tiltale, skal ligge hos rettergangschefen eller hos en helt anden myndighed, f. eks. — det er det, der har været tale om — auditorerne. Vedrørende dette spørgsmål vil jeg gerne sige, at også jeg har haft under overvejelse, hvilket synspunkt man skulle lade være afgørende. Jeg er ikke helt uenig med det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, når han hævder, at de militære myndigheders synspunkter med hensyn til disciplinen er trukket meget hårdt op. På den anden side var det for mig afgørende, at ved forhandlingerne i det udvalg, der har været nedsat, tilsluttede samtlige de civile jurister sig det synspunkt, at myndigheden til at rejse tiltale fortsat skulle ligge hos rettergangscheferne. Jeg må gå ud fra, at man ved forhandlingerne i udvalget ikke har kunnet på overbevisende måde dokumentere, at den gældende ordning er forkert. Hvis man havde kunnet det, kan jeg ikke se rettere, end at de fremragende jurister, som sad i udvalget, måtte have taget et andet standpunkt, end de gjorde. Jeg har altså ment, at når det var stillingen i udvalget, var det rigtigst at følge udvalgets indstilling. Det, der jo nu sker på dette område, er — det kan man vel sige er tendensen i de nye bestemmelser — dels en vis styrkelse af auditorernes stilling, dels at der indføres en bestemmelse, som ganske rigtig — det siger jeg til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner — tilsigter at skaffe ensartede afgørelser i tilfælde, hvor der ved forskellige garnisoner foreligger forseelser af nogenlunde ensartet karakter. Bestemmelsen går dog ikke så vidt — hvad jeg gerne vil sige til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen — at auditoren skal underskrive eller medunderskrive rettergangschefens beslutning. Auditorernes stilling er kort sagt, selv om den er styrket, rent rådgivende. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige mere om den side af sagen.

Så vil jeg vende mig til spørgsmålet om frihederne, og her forstod jeg jo at der var megen tilslutning — jeg havde nær sagt mere end 100 pct.s tilslutning, idet nogle af de ærede medlemmer gerne ville gå videre end lovforslaget. Jeg vil gerne sige om visse enkeltheder — som f. eks. blev nævnt af

det ærede medlem hr. Victor Gram, det drejede sig om soldaternes forhold de første uger, de ligger inde, det drejede sig om eleverne på befalingsmandsskolerne, det drejede sig for det ærede medlem hr. Johs. Christiansens vedkommende om orlov ved sølvbryllupper, festligheder og den slags ting — at det dog vel er den slags enkeltheder, som det vil være passende at drøfte under udvalgsbehandlingen, og som jeg for mit vedkommende meget gerne vil deltage i drøftelsen af.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen nævnte noget, som vel også kan være en af disse mindre ting, men som jeg dog gerne ligeledes vil knytte en bemærkning til, nemlig tanken om at give en særligt befalet orlov på FN-dagen. Jeg indrømmer, at det er en overordentlig smuk tanke; men måske vil den i alt fald for nogle af vore soldater komme til at stå i en lidt paradoksal belysning, for just de folk, som er mest impliceret i FN's anliggender, nemlig dem, vi har i Ægypten, vil vi ikke kunne give en sådan særlig orlov på grund af deres særlige tjeneste. Derfor kan det måske virke lidt mærkeligt og lidt søgt, men i øvrigt har jeg ikke noget imod at tage spørgsmål om den befalede orlovs omfang op. Det er jo i øvrigt sådan nu, at befalet orlov gives også ud over disse kirkelige højtider. Der er også tale om en vis ferie, og jeg mener egentlig, at det antal dage, der kan gives på denne måde, i øjeblikket skulle være ret tilfredsstillende.

Det ærede medlem nævnte også spørgsmålet om de meniges ret til at gå civilklædt under orlov. Jeg må måske for en ordens skyld slå fast, at en sådan ret er givet for nogle måneder siden, engang sidste sommer, så det er fuldkommen rigtig, at det ærede medlem på dette område er kommet en postgang for sent.

Så var der spørgsmålet om at gå videre med de faste friheder, end det er foreslået i lovforslaget; flere af de ærede medlemmer var inde på den tankegang — jeg havde nær sagt selvfølgelig ikke mindst det ærede medlem hr. Ingmar Wagner. Dertil vil jeg gerne sige, at den tanke, at man skulle gå lidt videre, har selvfølgelig ikke været mig fjern, og den har også fundet et vist udtryk i lovforslaget; men jeg tror ikke, vi tjener soldaterne i at gå for langt på dette område.